

Zrazu ho napadlo: „Keby som sa aspoň na chvíľu stal snežnou husou a mohol s nimi hovoriť ich rečou, potom by ma pocho-pili.“ Náhle si spomenul na Štedrý večer a usmial sa. Vianočný príbeh sa mu už nezdal nezmyselný. V duchu si predstavil dieťa ležiace v jasliah v Betleheme. Už rozumel vianočnej záhade: „Boh sa stal jedným z nás, aby nám našou rečou mohol povedať, že nás miluje, že nás miluje práve teraz a že mu ide o naše dobro. Verím tomu? Akým dobrom ma chce obdarovať Boh počas týchto dní?

Narodenie Pána

25/12/2020

Hľa, Pán ohlasuje až po končiny zeme: „Povedzte dcére Siona: Hľa, prichádza tvoj spasiteľ. Iz 62, 11-12

Ja som prišiel na svet ako svetlo, aby nik, kto verí vo mňa, neostal vo tmách. Ak niekto počúva moje slová a nezachováva ich, ja ho nesúdim, lebo som neprišiel svet súdiť, ale svet spasiť.

Jn(12,44-50)

Pomôžem si dnes slovami Svätého otca pápeža Františka: „Drámou Ježišovho svetla bolo, že bolo odmietnuté. Na začiatku Evanjelia to Ján jasne hovorí: „Prišiel k svojim a vlastní ho neprijali. Milovali viac temnotu než svetlo“. Zvykli si na temnotu, zvykli si žiť vo tmách: nevedia prijať

svetlo, nemôžu to urobiť; sú otrokmi temnôt.

Toto je Ježišov boj, nepretržitý: osvecovať, prinášať svetlo, ktoré dáva vidieť veci tak, ako sa majú, aké sú; dáva vidieť slobodu, dáva vidieť pravdu, ukazuje cestu, ktorou sa vybrať, s Ježišovým svetlom. Ježiš prináša svetlo.

Ktoré sú to tie veci, čo robia oči viery chorými? Neresti, nadradenosť, duch svetskosti – tie vedú k spolčovaniu sa s druhými s cieľom zostať bezpeční vo tmách. Je to mafia, ktorá hľadá niekoho ďalšieho, aby sa zakryla a zostala vo tmách.

Nie je ľahké žiť vo svetle. Svetlo nám dáva vidieť mnoho nepekných vecí v našom vnútri, ktoré nechceme vidieť. No Pán nás zachraňuje. Najprv nás však žiada pozrieť sa na ne; aby sme mali odvahy vidieť naše temnoty, aby tak Pánovo svetlo vstúpilo dnu a zachránilo nás.

Nebojme sa Ježišovho svetla. Veď preto prichádza v podobe malého dieťaťa, ktoré túži byť prijaté.

Svätý Štefan

26/12/2020

Vidím otvorené nebo a Syna človeka stáť po pravici Boha. Mt 10, 17-22

V jednom kostole sa pýta chlapec svojej starkej: „Starká,

keď sa to červené svetielko tam vpredu zmení na zelené, budeme môcť ísť domov?“

Eucharistia ja tak zvláštna. V nej vidíme i nevidíme Božieho Syna. Očami tela vnímame chlieb – hostiu, a očami ducha môžeme vnímať Spasiteľa. Záleží to len od nášho vzťahu s Ním. Eucharistia sa stáva protilekom na ľahostajnosť, hovorí pápež František. Započúvajte sa:

„Božia všemohúcnosť je pokorná, tvorená čisto láskou. A láska koná veľké veci pomocou malých vecí. Eucharistia nás to učí: tam je Boh obsiahnutý v kúsku chleba. Jednoduchý, nenahraditeľný, Chlieb, ktorý sa láme a rozdáva. Eucharistia, ktorú prijímame, na nás prenáša mentalitu Boha. A vedie nás k tomu, aby sme my sami dávali druhým, je protilekom na postoj ľahostajnosti „je mi to ľúto, ale mňa do toho nič“, na postoj „nemám čas, nemôžem, nie je to moja vec“. Proti odvracaniu pohľadu na druhú stranu.“

Nesmieme zabudnúť, že slávime Eucharistiu, aby sme sa naučili stávať sa eucharistickými mužmi a ženami. Čo to znamená? Znamená to nechať Krista, aby konal v našom konaní – aby jeho myšlienky boli našimi myšlienkami, jeho pocity tými našimi, jeho rozhodnutia našimi rozhodnutiami.

pápež František

Farnosť svätého Jozefa Robotníka - SALEZIÁNI NOVÁ DUBNICA

4^{ty} ADVENTNÝ týždeň
2020

4. Adventná nedeľa

20/12/2020

Bratia, tomu, ktorý má moc utvrdiť vás podľa môjho evanjelia a hlásania Ježiša Krista na základe zjavenia tajomstva, ktoré bolo od večnosti skryté, ale teraz bolo zjavené... Rim 16, 25

Jeden bohatý otec a jeho syn mali spoločnú záľubu v umení. V zbierke mali všetky druhy diel - od Picassa po Rafaela. Často vedľa seba sedávali a obdivovali veľké umelecké diela. Syn však musel narukovať na vojny. Bojoval statočne. V jednej bitke zachránil život spolubojovníkovi, ale potom ho zastihla smrť. Keď otec dostal správu o smrti svojho jediného syna, hlboko ho to ranilo. O mesiac neskôr, keď zostával už len jeden mesiac do Vianoc, niekto zaklopal na dvere. Stál v nich mladý muž a v rukách držal balík. Povedal otcovi: „Pane, vy ma nepoznáte, ale ja som ten vojak, ktorému váš syn zachránil život. Toho dňa zachránil mnoho životov. Často

hovoril o vás a o vašej láske k umeniu.“ Chlapec roztvoril ruky a odovzdal mužovi balík: „Viem, že to nie je veľa. Nie som veľký umelec, ale myslím, že váš syn by bol rád, keby ste môj dar prijal.“ Otec balík otvoril. Bol v ňom synov portrét namaľovaný mladým vojakom. S hlbokým obdivom pozoroval, ako vojak zachytil osobnosť jeho syna. Otca dojal výraz synových očí. Poďakoval vojakovi za jeho prácu a ponúkol mu peniaze. „Ale nie, pane! Je to darček.“ Otec zavesil portrét nad kozub. Zakaždým, keď prišla návšteva, ukázal hostom najprv synov portrét a až potom svoju známu zbierku. O niekoľko mesiacov neskôr otec zomrel. Všetky jeho diela išli do dražby. Dostavilo sa veľa dôležitých a známych ľudí, každý dúfal, že si odnesie slávny obraz. Nad pódium visel portrét syna. Dražiteľ otvoril dražbu. „Začneme portrétom syna. Koľko zaň kto ponúkne?“ Nastalo hlboké ticho. Vtom niekto zakričal: „Chceme vidieť známe

malbu! Tento obraz nás nezaujímá!“ Dražiteľ sa však neprestal pýtať: „Kto dá koľko za túto malbu? Sto dolárov? Dvesto dolárov?“ Ozval sa ďalší nahneváný hlas: „Neprišli sme sem kvôli tomuto obrazu! Chceme poriadnu ponuku!“ Dražiteľ znovu opakoval otázku: „Syna! Syna! Kto si odnesie Syna?“ Nakoniec sa úplne vzadu v miestnosti ozval jeden hlas: „Dám za tú malbu desať dolárov.“ Bol to starý záhradník, ktorý slúžil otcovi. Keďže bol veľmi chudobný, ponúkol všetko čo mal. „Desať dolárov! Kto dá dvadsať?“ kričal dražiteľ. Publikum sa rozhnevalo. Nechceli tento obraz. Chceli tie vzácne. Na záver dražiteľ ukončil dražbu: „Jeden, dva – predané za desať dolárov!“ „A teraz konečne začneme so zbierkou!“ kričali. Dražiteľ povedal: „Dámy a páni, veľmi ľutujem, ale dražba sa skončila.“ „Ale čo bude s malbami?“ pýtali sa účastníci dražby. „Ľutujem,“ odpovedal dražiteľ. „Keď ma oslovili, aby som dražbu riadil, oznámili mi tajomstvo obsiahnuté

v závete majiteľa. Do dražby išiel iba portrét syna. Kto si ho kúpi, dostane všetko, celý majetok zosnulého, vrátane slávnych obrazov.“

Anjel jej povedal: „Neboj sa, Mária, našla si milosť u Boha. Počneš a porodíš syna a dáš mu meno Ježiš.“
Lk 1,30

Koľko maličkostí stretáme na ceste životom. Malé, nenápadné veci, stretnutia, ktoré nám môžu otvoriť cestu k bohatstvu života. Ježiš k nám prichádza v tichu a nenápadnosti. Narodil sa v maštali. V zabudnutom mestečku. Mimo palácov a veľkomiest. Kto sa pri Synovi zastaví, môže objaviť bohatstvo Otca. A my sa bojíme, strach nám otrávil dušu. Bojíme sa Božích vecí. Mária prekonala tento strach, objavila skutočnú hodnotu. Dokážeme objaviť poklad v jednoduchých skúsenostiach života? Neskrýva sa v nás strach z Boha? Dokážem si nájsť čas na stíšenie a v modlitbe rozoznávať Božie znamenia?

Rondelok
21/12/2020

A blahoslavená je tá, ktorá uverila, že sa splní, čo jej povedal Pán. Lk 1,45

Známy huslista Fritz Kreisler raz po vydarenom koncerte odchádzal z divadla v Dubline

do tmavej zimnej noci. Keď sadal do auta, začul hru na husliach. Niektorí hrali veľmi pekne na husliach pred divadlom, kde on pred chvíľou skončil vydarený koncert. Oslovený hlasom pekných a čistých huslí, Kreisler chcel uvidieť toho, kto tak pekne hrá. Keď prišiel k bočným dverám divadla, uvidel mladú írku. V puzdre od huslí mala niekoľko drobných mincí. Keď dohrala, spýtal sa na jej meno. Bola to Lillian Mack, ktorá si hrou na husle zarábala. Tí, čo odchádzali z divadla, plní krásnych dojmov, jej hru ocenili pár mincami. Kreisler za niekoľko minút si uvedomil oveľa viac. On bol predsa husľový virtuóz. Pozval ju do hotela, kde býval a prosil ju, aby hrala len pre neho. Bol tak nadšený talentom dievčaťa, že jej hra ho chytala za srdce. Poprosil ju, aby s ním hrala na koncerte v Kráľovskom divadle.

Tajomstvo vtelenia je vpádom Boha dovnútra jedného príbehu lásky. Len milujúce srdce je schopné prijať Boha. ("hrať" pre neho) Boh posla anjela, svojho Boha posla, jednej neobyčajnej dievčine, neobyčajnej preto, lebo je normálna...! Dievča ako mnohé iné, ale pozorné na slová svojho Boha! Láska k našim drahým, láska, ktorá sa v nás narodí, je Božím darom. V našom živote nemožno nájsť kút, v ktorom by sa Boh nemohol narodiť.

Potrebuje k tomu našu schopnosť uveriť.

Utorok
22/12/2020

Mária hovorila: „Velebí moja duša Pána a môj duch jasá v Bohu, mojom Spasiteľovi, lebo zhladal na poníženosť svojej služobnice.“
Lk 1,46

Všetci hovoria, že máme byť šťastní, lebo toto obdobie je obdobím šťastia. Alebo si šťastný alebo nie. Alebo si bezstarostný alebo nie. Koľko priani k narodeninám, zásnubám...: prajem Ti, aby si bol šťastný, raduj sa! Je to krásne a pravdivé, ale existuje jedno ale: všetci nám hovoria, aby sme boli šťastní a radovali sa len vtedy, keď sa darí! Máme sa radovať, aj keď naša šťastná hviezda práve nesvieti, aj keď sa nám naše sny nedarí plniť, aj keď nevieme, čo robiť v živote. Áno, máme byť šťastní vždy, nie preto, že máme pekný úsmev, ale preto, že Pán je s nami! Mária prežíva šťastie, v momente keď nerozumie, je odovzdaná. Mária spoznáva, že Boh je skvelý, je Bohom, ktorý robí veľké a výnimočné veci, ktoré naplňajú život! A môj život? Určite je plný úžasných, krásnych darov, ale... dokážem ich vidieť? Som schopný rozpoznať v sebe krásu Božieho stvorenia? Celé stvorenie je Božia krásna, ktorá sa stala

ešte viac okúzľujúcou odkedy sa svet stal miestom, ktoré On vybral pre narodenie svojho Syna... Daruj mi, Páne, pohľad schopný úžasu, srdce plné údivu a dušu, ktorá sa neunaví, keď sa teší!

Streda
23/12/2020

Dali znak otcovi, ako ho chce nazvať on. Vypýtal si tabuľku a napísal: „Ján sa bude volať.“ A všetci sa divili. Vtom sa mu rozviazali ústa a jazyk i prehovoril a velebil Boha. Lk 1,62

Raz v jednom navštevovanom lese vypukol požiar. Ľudia sa v panickom strachu rozutekali. Ostal tam len jeden slepec a jeden chromý. Slepec, zachvátený strachom, sa rozbehol priamo do ohňa. „Nie tam!“ zvolal chromý. „Bežíš do ohňa.“ „Kam mám teda utekať?“ pýtal sa slepec. „Ukážem ti cestu“, povedal chromý, „ale ja nemôžem bežať. Ak ma vezmeš na chrbát, obidvaja unikneme požiaru a dostaneme sa do bezpečia.“ Slepec si dal povedať a obaja sa zachránili. Keby sme vedeli dať dokopy naše skúsenosti, naše nádeje a naše sklamanie, mohli by sme sa omnoho ľahšie zachrániť všetci.

Rozmýšľali ako sa bude volať novonarodený chlapec. Dali hlavy dokopy. Svoje skúsenosti. Zachariáš zažil niečo

silné s Bohom. Vedel správne použiť svoju skúsenosť, pri pomenovaní jeho syna. Tak ako pri stvorení sveta, človek dával mená, pretože mal čistý pohľad. My sa snažíme zo zložitých situácií dostať sami. Pomenovať si ich. Načo by sme niekoho otravovali. Situácie, problémy sú stále ťažšie a spaľujú nás. Ježišova najkrajšia túžba bola „aby jedno boli“. Aby neboli na život sami. Ľudia, ktorí majú hlbokú skúsenosť s Bohom, sú očami, ktoré vidia cestu z horiacich situácií života. Poznám niekoho, kto mi pomáha zorientovať sa v ťažkých situáciách? Dnes sa zaňho pomodlím.

Štvrtok
24/12/2020

Tak nás Vychádzajúci z výsosti navštívi a zažiari tým, čo sedia vo tme a v tóni smrti, a naše kroky

upriami na cestu pokoja.“
Lk1,79

Jedného mrazivého štedrého večera sedel zamyslene muž pri kozube a premýšľal o význame Vianoc. „Pre Boha nemá cenu, aby sa stal človekom,“ uvažoval. „Prečo by všemohúci Boh mal tráviť svoj drahocenný čas s niekým ako sme my? A keby aj, prečo by sa chcel narodiť práve v chudobnej maštali? Keby Boh chcel naozaj zostúpiť na zem, určite by si našiel iný spôsob.“ Náhle muža vyrušil divný zvuk prichádzajúci z vonku. Priskočil k oknu a oprel sa o rám. Vonku uvidel hŕf snežných husí, ktoré divoko mávali krídlami a zúfalo sa snažili dostať z hlbokého snehu. Mužovi ich bolo ľúto, a tak sa obliekol a vyšiel von. Pokúsil sa zahnať husi, ale čím viac sa snažil, tým viac sa bránili. „Keby tak vedeli, že ich chcem zachrániť,“ pomyslel si. „Ako ich mám presvedčiť, že to robím pre ich dobro?“